

II miejsce w III Ogólnopolskim Konkursie Literackim „Płynąć pod prąd” dla Przemysława Kopec z Katolickiego Gimnazjum im. Św. Filipa Neri z Radomia za wiersz pt. „Zwykła - NIEZWYKŁA” w kategorii gimnazjum – wiersz

Zwykła – NIEZWYKŁA

Nie była Napoleonem czy Kościuszką
nawet prostym żołnierzem nie była
nie znała wielu tajników wiedzy
lecz umiała
odróżniać dobro od zła
oddzielać ziarno od plew.

W swej doskonałej prostocie
spełniała codzienne prace
i wielkie dzieła.
Ręce jej
opatrywały rany ciała
i kładły balsam na dusze.

Otaczała opieką
tropionych za gwiazdę Dawida.
Nie myślała wtedy
o niebezpieczeństwie.
Niezawinione cierpienie
ważniejsze było
niż wielki strach
przed czarną swastyką.

Oświęcim i gestapo
pochłoneły jej najbliższych.
Ona – nakazem serca –
dalej niosła pomoc.
Ocalała po to
by ocalać innych.

Głodem swoim
dzieliła się
z głodniejszymi.
Najpierw jedli
najsłabsi i bezbronni
na końcu – ona.

Niosąc nadzieję
do leśnych oddziałów
pokonywała trwogę.
Nie mówiła wielkich słów
ale czynami
wznosiła pomniki
HONORU I SPRAWIEDLIWOŚCI.

Nikt nie odchodził
od jej drzwi
bez wsparcia.
Nie pytała
o orientację polityczną
po prostu:
myła rany
karmiła
chroniła przed kaźnią.

W chwilach tragicznych
nie drżały jej ręce
nie zdradzały oczy
śmiało patrzyła
w okrutne gęby oprawców
gotowa umrzeć
za PRAWDĘ.

W bezmiarze okrucieństwa
świadczyła
jak być CZŁOWIEKIEM
nieustannie wierna
STARYM ZAKŁĘCIOM LUDZKOŚCI.

Nie była Kolumbem czy Kopernikiem
lecz w każdym dniu
odkrywała
nowe kontynenty
MIŁOŚCI
Zwykła prosta kobieta
a jednak – NIEZWYKŁA.

Pamięci mojej prababci – Marianny Dąbrowskiej z domu Kośka (1910 – 2000)

ANEKS DO WIERSZA

Bohaterką wiersza jest moja prababcia – Marianna Dąbrowska z domu Kośka. Znam jej dzieje z rodzinnych opowieści. Uważam, że była to kobieta niezwykła. Umiała mądrze i skutecznie pokonywać różne życiowe trudności. Przeżyła dwie wojny światowe i czasy PRL-u, ale zawsze starała się postępować godnie i zachować honor. W swoim skromnym i bardzo pracowitym życiu nigdy nikogo nie skrzywdziła, natomiast pomagała w miarę sił i możliwości. W czasie drugiej wojny światowej, wraz ze swoim ojcem i braćmi, niosła pomoc Żydom w opoczyńskim getcie oraz przez ponad rok ukrywała żydowską rodzinę. Za tę działalność ojciec jej Feliks Kośka – został zamordowany w Oświęcimiu, a dwaj bracia – Stefan i Wincenty Kośka – zakatowani na gestapo w Piotrkowie Trybunalskim. Ona cudem uniknęła kaźni. Przewiozła żydowską rodzinę w bezpieczne miejsce, gdzie dotrwali do końca wojny, pomagała partyzantom oraz zaraz po wojnie ludziom prześladowanym przez Urząd Bezpieczeństwa w Opocznie (wspólnie z bratem Stanisławem Koską).

Jest to cicha bohaterka dnia codziennego. Powinna być nobilitowana za pracę i niesienie pomocy potrzebującym. Dla mnie prababcia jest najlepszym wzorem do naśladowania.

Marianna Dąbrowska(z lewej) z bratem Stanisławem Koską i jego żoną

Marianna Dąbrowska z domu Kośka

Ślubne zdjęcie Stefana Koški